

STERKE WILLEM

- L. OPDEBEEK - Uitgever - Antwerpen -

STERKE WILLEM

Bewerking van K. BOUTER

Pentteekeningen van E. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

Sterke Willem

E jongste zoon van pachter Caloen was nog eens zoo sterk als zijn vader en zijn broeder Jan te samen.

Hij werd dan door iedereen ook Sterke Willem geheeten.

Daarenboven was hij ook van de domsten niet. Een groote begeerte om de wijde wereld in te trekken, brandde in zijn hart en menigmaal zat hij hier of daar op een bank of in een hoek te droomen van grootsche dingen.

Zekeren dag ging hij met zijn vader en zijn broeder naar het bosch om brandhout voor de « bakte » te rapen. Na een paar uur rondgescharreld te hebben, werd Willem ongeduldig en rukte hij een tiental jonge eiken met wortel en al uit.

— Willem! riep zijn vader, laat die boomen staan. Moet nu heel het bosch er uit?

— Vader, we zijn hier gekomen om brandhout te halen en wanneer er op den grond geen te vinden is, dan moeten de boomen er maar aan. Wij kunnen hier toch niet nutteloos onzen tijd verknoeien!

— Dat is nu goed voor ééns, Willem. Moest gij zoo iets elken dag doen, dan ware het de vernieling van het heele bosch.

Eenige dagen nadien moest Willem weerom mee naar het woud om brandhout. Er was niets te rapen en daar hij van zijn vader geen boomen mocht uitrukken, zei hij:

— Ik ga een ander bosch en een anderen baas opzoeken. Ik kan aldus met ledige handen niet blijven staan.

Willem omhelsde zijn vader en zijn broeder en ging dieper het bosch in.

Toen hij een halven dag had geloopt, kwam hij een klein manneke tegen, aan wien hij vroeg of hij zich in den omtrek als knecht niet kon verhuren.

— Dat treft, jongeling, zei het manneke. Ik heb juist iemand noodig. Ik heet Matador. Wilt ge mij dienen?

— Als ge mij genoeg betaalt, ja ! antwoordde Willem.

— Ik zal u duizend frank per jaar geven en vijf honderd frank drinkgeld. Gij zult enkel mijn hengst moeten verzorgen en u met niets anders mogen of moeten bemoeien.

Willem sloot het akkoord en het manneke bracht hem naar zijn slot, dat gelegen was op een zeer hoogen berg.

Willem verzorgde den hengst zeer goed, kamde en borstelde hem, dat hij blonk en gaf hem steeds op tijd zijn eten.

Toen het jaar ten einde was, vroeg Matador aan Willem of hij nog een tweede jaar wilde blijven tegen verdubbeling van loon.

— Ik ben er mede tevreden, antwoordde Willem, maar ik zou eerst mijn vader en mijn broeder willen bezoeken.

— Dat zal onmogelijk zijn, omdat de hengst des nachts niet alleen mag gelaten worden.

— Ik zal in den vroegen morgen, nadat ik het paard verzorgd heb, vertrekken en dus tegen den avond terug zijn.

— Als ge het zoo schikken kunt, dan moogt ge voor mijn paart gaan. Doch ik wil niet dat ge zegt wien en waar ge dient.

— Geen nood, baas.

Op een morgen trok Willem op en vond vader en broeder in de beste gezondheid weder. Hij gaf zijn loon af. Zijn vader verschoot van de groote som.

— Willem, Willem, jongen ! Waar komt ge toch aan allemaal dat geld ?

— Vader, antwoordde de jongen, ge moet mij op mijn woord gelooven dat ik tot den laatsten duit eerlijk verdiend heb. Zeggen bij wien mag ik niet.

— Willem, ge moet het mij niet zeggen dat ge steeds eerlijk bleef en een werker zijt uit liefde voor het werk. Ga zoo voort op den ingeslagen weg en ge zult het verre brengen.

Kort na den middag zou Willem vertrekken. Jan vroeg of hij hem een eind vergezellen mocht, maar ook zulks mocht niet.

Jan trapte het dus alleen af, na hartelijk afscheid van zijn vader en zijn broeder genomen te hebben.

In den vroegen morgen van den volgenden dag kwam zijn meester hem in den stal vinden, waar hij bezig was met de verzorging van den hengst.

— Willem, sprak hij, ik ben in den loop van het afgelopen jaar zeer tevreden over u geweest. Wanneer gij mij verder op zulke manier dient, zult ge over mij niet te klagen hebben. Ge moogt hier overal rondwandelen, maar het kleine poortje aan de Noordzijde van den muur moogt ge nooit openen noch overschrijden. Trouwens, het zou u zeer slecht vergaan !

Willem diende ook dit jaar zijn meester, zoodat deze over hem geen klagen had en hem voorstelde ook het derde jaar en ditmaal tegen driedubbel loon in zijn dienst te blijven.

En toen Willem ook het derde jaar bijna in den dienst zijns meesters had doorgebracht, zag hij dat Matador zekeren dag op reis ging en hem voor 't eerst alleen liet.

Nu herinnerde Willem zich dat zijn baas hem, bijna twee jaren geleden, verboden had het kleine poortje te openen en in te gaan.

— Waarom mag hij mij zulks wel verboden hebben ? vroeg hij zich af. Daar moet hij een bijzondere reden voor gehad hebben in zijn persoonlijk voordeel. Ik ga toch eens even piepen, de baas is nu toch weg. Kwaad doe ik er in geen geval mede. Hij zei mij wel er niet aan te komen, maar ik heb hem niets beloofd.

Willem ging naar het poortje en opende het.

Voor hem lag de heerlijkheid van een Paradijs. Een tuin vol zon en vol licht, vol bloemen in de meeste afwisselende kleuren en geuren. Er streelde hem een warmte in het gelaat, die hem aarde met zoete zachtheid en nooit had hij iets zoo liefelijks fluweelachtigs gevoeld. Overal stonden boomen, struiken en planten van zuiver zilver, goud en diamant.

Willem betrad den tuin en het was of hij op een gouden tapijt liep. Hij plukte een paar takjes van den eersten struik af, wikkelde dezelfde in een doek en borg ze in zijn zak. Hierna verliet hij den tuin en trok het poortje terug toe.

Toen ging hij den hengst te eten geven en deze begon te spreken.

— Willem ! Willem ! Wat hebt ge toch gedaan ! Nu moeten wij van hier vluchten of anders een wreeden dood sterven ! Zadel mij, spring op mijn rug en laat ons zonder één stond te verliezen vertrekken.

Willem volgde het bevel op en eenige oogenblikken later vloog hij met het dier in vliegende vaart de poort van het slot uit en den berg af.

Na eenigen tijd zei het paard :

— Willem, kijk eens even om of niemand ons achterna komt.

Willem keek om en zag met grooten schrik dat Matador hen op de hielen zat.

— Vooruit ! riep hij. De meester zit ons achterna !

— Werp uw zweep weg ! beval de hengst.

Nauwelijks lag de rijzweep op den grond of er stond op den weg achter hen een stevige doornenhaag. Matador moest lang werken en wroeten om er door te geraken en toen hij zijn ellebogen vrij had, was Willem met den hengst al ver.

— Willem, zei het dier eenigen tijd later, ge mocht nog eens omkijken. Is er niemand, die ons volgt ?

— Ja, braaf dier, zei Willem, de baas zit ons vlak op de hielen.

— Werp dan uw reiszak neer ! beval de hengst.

De reiszak lag op den grond en meteen stond daar een scherpe berg. Matador had twee uren noodig om dien berg over te klauteren en dat was toch voor de vluchtenden twee uren gewonnen.

Maar de baas haalde hen ten lange laatste toch in.

De hengst hoorde het hijgen van zijn adem en zei tot Willem nog eens om te kijken.

— Ju ! riep Willem nu, toen hij omgekeken had, de baas kan mij bijna in den nek grijpen !

— Vlug, Willem ! werp het deken, dat op mijn rug ligt, op den grond.

Het paardendeken lag er al. Een groot meer scheidde de vluchtenden van den vervolger. Matador kon niet zwemmen en legde zich plat op den buik en begon het water van het meer uit te drinken om er over te geraken. Maar hij dronk zooveel en zoo dwaas dat hij met een luide knal aan stukken vloog. Het was een geluid dat men verre hooren kon.

Nu was men aan de wraak van den geweldige ontkomen. Willem reed naar een boschje toe, sprong af den hengst en viel weldra van vermoeienis in een diepen slaap.

Toen hij wakker werd, stond er een tafel voor hem. Op die tafel lag een zwaard. Zoodra de hengst gezien had dat Willem zijn oogen opendeed, liep hij naar hem toe en sprak :

— Willem, neem dit zwaard op en sla mij het hoofd af !

— Zijt ge gek ! riep Willem. Ik u het hoofd afslaan ? Nooit ! Nooit ! Nooit !

— Ge moet, Willem !

— Denkt ge dan dat ik een ondankbare ben en vergeten hoe goed ge voor mij waart en dat gij mij het leven hebt gered !

— Doe het toch, Willem, want het is voor uw en mijn geluk !

De hengst smeekte zoolang totdat Willem eindelijk het zwaard opnam en met één houw den kop van het dier op den grond deed rollen.

En zie ! Voor hem stond een allerliefst meisje.

— Lieve Willem, sprak zij, ik dank u. Ik was eenmaal een prinses, die door den toovenaar Matador in een hengst veranderd werd. Gij hebt mij verlost en daarom zal ik u mijn gansche leven dankbaar zijn. Hier, neem dit stokje. Telkenmale gij er mede tegen dezen hollen boom zult tikken, zal ik ter hulpe komen.

Willem nam van de prinses afscheid en ging zijns wegs door het groote bosch naar de hoofdstad, waar de koning woonde. Daar ging hij aan de groote huizen aankloppen om in den tuin werk te vra-

gen, maar hij slaagde nergens. Eindelijk kwam hij bij een hovenier, wiens tuin naast de kweekerij des konings lag. Sterke Willem stond den man aan en hij werd in dienst genomen.

Maar van hovenierderij kende Willem het eerste woord niet. Hij deed alles verkeerd. Zijn baas zeide hem een bed met worteltjes te wieden en hij trok het loof uit en liet het onkruid staan. De hovenier schoot in een groote woede.

— Als ge niet beter kunt dan mijn tuin het onderst boven gooien, dan moogt ge wel gaan vanwaar ge gekomen zijt. Dat is nu goed voor eens ! Ga nu vlug aardappelen pooten en zorg er voor dat allen net in een rijtje komen en er voren getrokken worden.

— Ja, baas !

Maar rijen trekken kende hij niet en hij plantte de aardappelen dooreen.

— Ik weet niet, zei Willem bij zich zelf, of dat nu precies juist is wat de baas mij heeft gezegd, maar God is goed en Hij zal alles wel laten uitkomen !

Hierna beval de baas hem de witte kool eens na te zien of er geen rupsen aan zaten en de planten goed aankwamen.

Willem zag de koolen en was niet tevreden.

— In den slottuin van Matador was het iets anders, zuchtte hij. Wat zijn dat hier allemaal verschrompelde plantjes !

Nu herinnerde hij zich de takjes die hij in zijn zak had gestoken, haalde deze te voorschijn en bestreek er de kool mede.

Plotseling werden de stengels van goud en de koolen zelf van diamant.

De dochter des konings stond juist aan het venster en zag opeens al dat licht in den moestuin van den gebuur en met verstomming keek zij naar de koolen die daar stonden te fonkelen als onschatbare juweelen. En zij zag ook den mooien jongen knecht, groot en sterk, die met een takje het wonder bewerkte.

Zij zond een lakei naar den hovenier met verzoek onmiddellijk den nieuwen knecht met een mandje erwtjes en peentjes te zenden.

Vijf minuten later stond Willem met het gevraagde aan de deur van de kamer der prinses. Hij klopte en stak lachend zijn hoofd naar binnen, zeggend :

— Goeden morgen, prinses, hier ben ik met de erwtjes en de worteltjes.

— Dank u, vriend, antwoordde de prinses, kom binnen, pak een stoel en zet u.

Willem deed wat de prinses zegde. Hij was zeer op zijn gemak, want dat was de tweede maal in zijn leven dat hij een prinses zag.

— Eet zooveel het u maar lust, hernam het meisje, en laat het u goed smaken !

— Eten zal ik niet weigeren en smaken zal het mij voorzeker, antwoordde Willem die met zijn stoel aan tafel schoof en zich te goed deed aan de spijsen die zoo kostelijk als overvloedig stonden opgediend.

De prinses zat Willem ondertusschen altijd maar te bezien en vond veel genoeg in zijn schoon open gelaat en zijn groote blauwe oogen. Toen de jongen genoeg had gegeten, vroeg zij hoeveel zij voor het mandeke groenten moest betalen.

— Vijf honderd frank ! zei Willem.

— Dat is zeer goedkoop ! zei de prinses.

En zij betaalde hem in gouden geld.

De jongeling nam het geld op en ging naar zijn baas, die hem vroeg hoeveel hij voor de erwten en de peentjes had bekomen.

— Vijf honderd frank, antwoordde Willem. Hier zijn ze !

Hij wierp het geld op de tafel.

De tuinman verschoot.

— Gij hebt u overvraagd ! riep hij. De prinses zal nooit bij ons nog iets bestellen !

— Dat moet ge niet gelooven, baas, de prinses vond dat het goedkoop was !

Den volgenden morgen liet de dochter des konings opnieuw Willem met groenten ontbieden.

— Goeien morgen ! zei de jongen, toen hij den drempel van de kamer der prinses overschreed. Hier zijn de groenten !

— Dank u, jongen. Hoe is uw naam ?

— Ik heet Willem, prinses.

— Willem, zet u neer aan tafel, eet en drink zooveel ge lust.

Willem deed zulks. Het eten was lekker, maar de drank zwaar. Hij viel op den stoel in slaap.

De prinses haalde de gouden en de diamanten takjes uit zijn zak.

Toen Willem zijn roes had uitgeslapen, vroeg de prinses naar den prijs der groenten.

— Duizend frank ! zei Willem.

— Dat is zeer goedkoop, verzekerde de prinses.

En ze telde hem de som in blinkende goudstukken voor.

Willem trok er mede naar huis. Onderweg tastte hij in zijn zak en zoo wist hij dat zijn toovertakjes verdwenen waren. Hij had van droefheid kunnen schreien en het verdriet stond op zijn gelaat te lezen, toen hij bij zijn baas kwam.

Hij telde de duizend frank stilletjes af en wilde zich verwijderen. Zijn baas bemerkte zijn droef gelaat en vroeg wat hem scheelde.

— Ik kan noch mag het u zeggen, baas.

Eenige dagen later bestelde de prinses weerom een mandeke groenten. Willem bracht haar het bestelde, klopte aan de deur en trad zonder groeten binnen.

De prinses noodigde hem tot eten uit. Droef schudde Willem het hoofd en wilde, zonder het geld der groenten te eischen, weggaan.

— Wat scheelt er, Willem ? Zijt ge ziek ?

— Neen, prinses.

— Er is toch iets. Ge zijt zoo afgetrokken !

— Mijn toovertakjes zijn verdwenen, zei de jongen stil en keek hierbij de prinses in het wit der oogen.

— Is het maar dat ! riep de prinses lachend uit. Dan is het niet erg, want de takjes zitten in mijn zak ! Toen ge hier voor enkele dagen in slaap waart gevallen, heb ik ze uit uw zak genomen !

— Geef ze mij dan terug, prinses !

— Gaarne, maar dan moet ge ook aan mijn vader, den koning, uw kunst vertoonen.

— Dat is, zooals ge wilt, prinses.

Zij bracht hem tot bij den vorst en stelde hem onder de volgende woorden voor :

— Vader, hier voor u staat de grootste kunstenaar der wereld !

— Ho ! Ho ! riep de koning, dan zullen wij aardige en mooie dingen te zien krijgen. Wat kan hij zooal ?

Willem nam een der takjes en teekende op de tafel des konings een mooi figuur, dat begon te flonkeren als gouden vuur, vol diamanten schittering.

De vorst moest zijn oogen sluiten, zoo geweldig was de schoonheid van wat hij voor oogen zag. In zijn sterkste droomen had hij nooit zoo iets gezien. Hij gaf den jongeling veel geld en wilde afscheid van hem nemen, maar dat wilde de prinses niet.

— Vader, smeekte ze, laat den kunstenaar met ons aan tafel zitten.

— Het zij zoo, mijn kind, want ge weet dat ik de kunst en de kunstenaars in eere houd.

Willem zat dus in het paleis van den koning aan zijn tafel en genoot er alle eer.

Maar de prinses was de gelukkigste van allen. Haar gelaat straalde van vreugde.

Toen Willem des avonds aanstalte maakte om te vertrekken, ging zij met hem naar den koning, die rustte in den tuin van zijn paleis.

— Vader, zeide zij, ik wil Willem trouwen, want ik bemin hem uit gansch mijn harte.

— Daar komt niets van in huis ! riep de vorst knorrig.

De prinses hield zoo lang aan, dat haar vader op het einde lastig werd en haar zeide, dat, zoo zij trouwen wilde, zij dan maar iemand moest nemen van vorstelijken bloede.

— Als ik Willem niet krijg, vader, dan trouw ik nooit ! En ze begon te schreien.

Dat was haar vader in zijn zwak aanpakken.

— Kom eens hier, Willem, beval hij. Wilt ge mijn dochter tot vrouw ?

— Ja, zei Willem. Want de prinses staat in mijn hart.

De verloving werd den daaropvolgenden Zondag gevierd met veel pracht en praal en er was groote vreugde in het land.

Eenigen tijd nadien riep de koning zijn aanstaanden schoonzoon bij zich en sprak hem volgenderwijze aan :

— Mijn zoon, nu moet ge zorgen dat ge aan een paleis geraakt. Ge verstaat dat ik u bij mij niet aan huis kan nemen. Een vorst moet alleen wonen. Ge moet uw stand houden en als ge geen paleis hebt, dan kunt ge ook niet trouwen.

Hij hoopte hierdoor dat het huwelijk nog zou afspringen.

— Vader, antwoordde Willem, geef mij buiten de stad een groot stuk heidegrond. Daar zal ik mijn paleis bouwen.

— Heidegrond kunt ge van mij zooveel krijgen als ge wilt, maar daarom staat er nog geen paleis op.

— Laat mij maar betijen, vader.

Den volgenden dag was Willem reeds vroeg te been en sloeg den weg naar het bosch in. Aan den hollen boom gekomen, tikte hij er met het stokje tegen en oogenblikkelijk stond de prinses voor hem.

— Wat is er van uw verlangen, mijn vriend ? vroeg zij minzaam.

— Ik sta op het punt met de prinses van het land te trouwen, antwoordde Willem. De koning verlangt echter dat ik mijn nieuwen stand eere zou aandoen en heeft mij bevolen een paleis te bouwen, waar ik met de prinses zou gaan wonen. Kan u mij hierin helpen ?

— Met veel genoegen, mijn vriend ! Hier is een beurzeke met enkele goudstukken in. Dat beurzeke kan nooit leeggeraken, neem er dus zooveel uit, als ge hebben wilt. En wees gelukkig !

— Dank u, zei Willem.

Hierop reed hij naar den koning terug.

— Beste vader, sprak hij. Wij kunnen morgen met het paleis beginnen. Hier heb ik een beurzeke met gouden geld.

Toen de koning het beurzeke zag, schoot hij in een lach.

— Arme jongen ! zei hij, wat wilt ge met dat beetje goud aanvangen ? Voor een paleis zijn er schatten nodig.

— Geen nood, vader, er is meer geld in dit beurzeke dan in al uw schatkamers.

— Tel dan maar eens, Willem.

Willem begon het beurzeke uit te laden. Schoone goudstukken, blinkend nieuw, werden te voorschijn gehaald. Het duurde een uur, twee uren, drie uren, heel den namiddag, tot in den laten avond rolden de stukken op de tapijten, stapelden de kamer, de trapzaal, de groote halle vol. Het was allemaal geld, rinkelend, klinkend gouden geld. Het beurzeke geraakte nooit leeg, voor de stukken die men er uit nam, kwamen er nieuwe in de plaats.

— Schei er uit, Willem, ik kan niet meer, straks verzinken wij in al het goud. Ge zijt honderd duizend malen rijker dan ik !

Het paleis werd opgetrokken. In de gansche wereld had men nooit zulk schoon gebouw gezien. Er waren duizend vensters in en ieder ruit was van het fijnst geslepen kristal. Vijf-en-twintig torens staken hun met gouden platen beslagen koppen in de blauwe lucht en op de platen fonkelden diamanten sterren. Vier beiaarden speelden elk een kwart uurs. Op het uur hoorde men een gouden klok luiden, honderden klokjes klonken mede en er was luid geschetter van thebaansche trompetten.

Aan elk der vier gevels lagen marmeren trappen van honderd meter breed. Bezijden iedere trede stond een gouden beeld. Het was een ééinig, nooit gezien gezicht. Een echte droom, verwezenlijkt door kunstenaarshanden. Wat verguld moest worden of in diamant flonkeren, bestreek Willem met zijn wonderdakjes. Het was een waardige woning van den rijksten vorst der aarde.

Wanneer het paleis opgetrokken en voltooid was, nodigde Willem zijn toekomstenden schoonvader en zijn verloofde uit het met hem te gaan bezichtigen. Zij stonden verstomd, letterlijk verstomd over de pracht en de weelde.

— Zelfs Salomo had zoo iets niet kunnen tot stand brengen ! riep de koning.

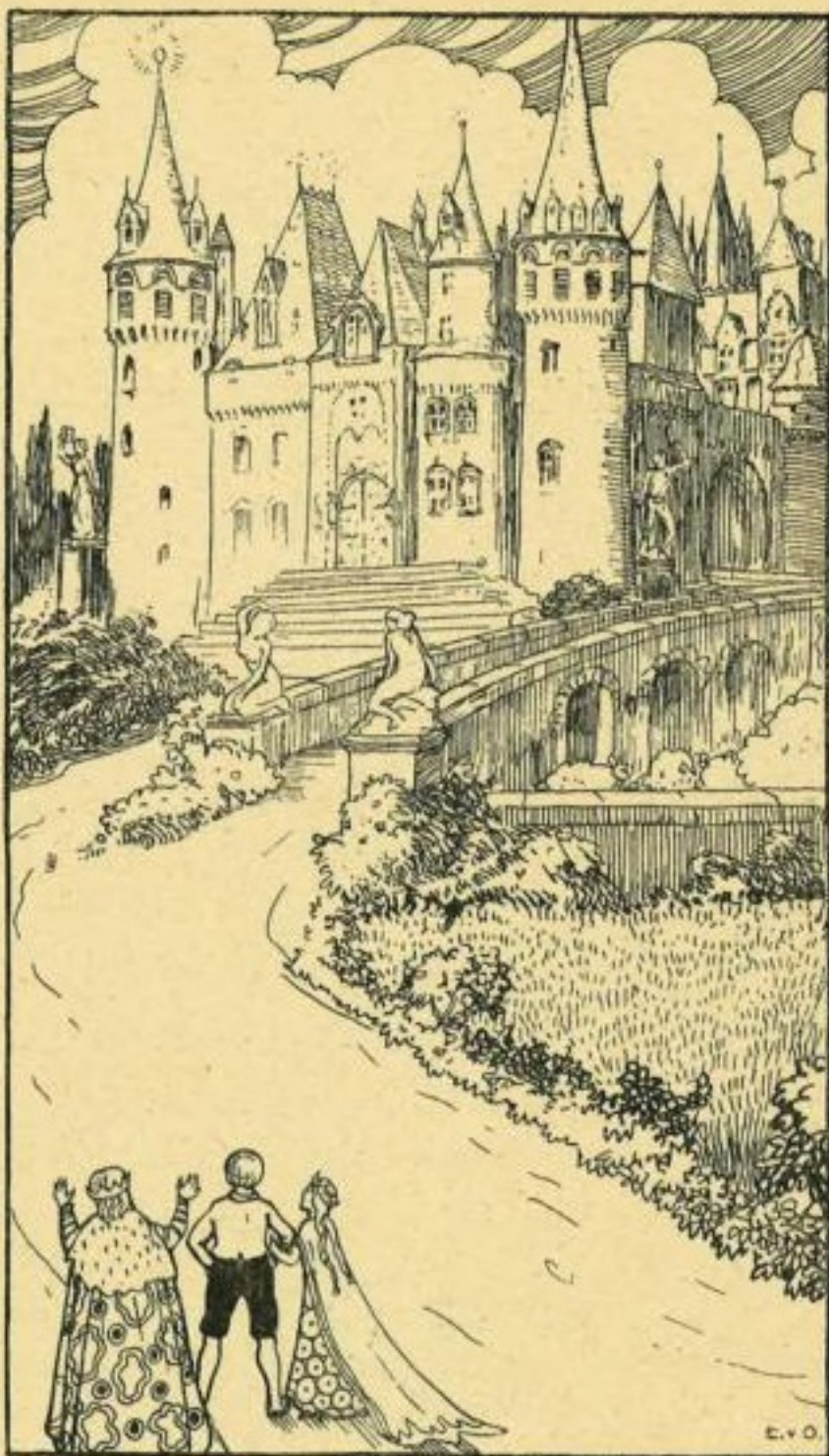
— Lieve Willem ! fluisterde de prinses.

Zij vlijde zich tegen hem aan, maar haar hand trilde in de zijne en haar oog werd vochtig, toen zij hem aankeek.

— Lief kindje, zeide de jongen, wat zullen wij hier gelukkig zijn !

Maar van dat geluk kwam in den eersten tijd niet veel in huis. Het werd oorlog en het huwelijk moest daarom verschoven worden.

Een machtig naburig vorst viel het kleine landje aan. De koning was droef te moede omdat hij wist dat de groote legers van den vijand zijn weinige soldaten zouden onder de voeten loopen.

— Wat moet er van mijn volk en mijn land geworden? jammerde hij. Allen zijn ten doode gedoemd, want niemand zal in slavernij of vreemde overheersching willen leven.

Willem troostte hem.

— Stel u gerust, vader, zeide hij, God staat steeds aan de zijde der zwakken en der verdrukten. Hij zal het onrecht niet gedoogen en op tijd en stond iemand ter hulpe zenden.

— Ja, Willem, alleen met de hulp des hemels kunnen wij overwinnen. Laat ons hopen dat de hulp spoedig kome, want de vijand dringt al meer en meer in het land.

Dit hoorend sprong Willem te paard en reed naar het bosch.

Hij klopte op den hollen boom met het stokje en terstond trad de prinses voor

— Prinses, sprak Willem, mijn zorg is zeer groot en ik heb uw hulpe dringend noodig. Een machtig leger is in het land gevallen en, zoo we niet geholpen worden, moeten wij allen sterven!

De prinses stelde hem een zwaard ter hand.

— Als gij dit zwaard tegen een boom slaat, zult gij soldaten bekomen, zooveel ge wilt.

— Ik dank u, prinses, zei Willem.

— Het ga u goed, Willem!

De jongen reed met het zwaard naar de hoofdstad. De koning had al zijn onderdanen onder de wapens geroepen: Armen en rijken, jongen en ouden, tot zelfs de kreupelen. Allen stonden oprukkens gereed.

— Wat moet al dat volk? vroeg Willem.

— Vechten, zei de koning. En dan nog hebben wij de helft volk te weinig!

— Kom, kom, Sire, we hebben er meer dan de helft te veel. Laat de kreupelen, de ouden, de getrouwden huistoe keeren. Die kunnen wij best missen.

Aanvankelijk wilde de koning niet in dit verzoek toestemmen, doch Willem drong nogmaals sterk aan.

— Laat alles aan mij over, vader, en stuur die mannen naar huis.

De koning gaf eindelijk zijn toestemming.

Het leger rukte op. Niet ver van de hoofdstad stootte het op den vijand. De vlakten zagen grauw van de soldaten. Zoover het oog reikte, zag men niets anders dan veldgrauwen. Zij hadden het land achter zich te vuur en te zwaard gebracht. Ze waren door den drank opgehitst en zongen en huilden en zwaaiden met hun wapens.

— Nu moet de koning van het land er aan! tierden de woestelingen.

En onder het gebrom van de trommen en het geschetter van de hoorns rukten zij tegen het kleine legertje op.

— Willem, opgepast ! zei de jongeling tot zich zelf. Nu is het oogenblik daar. Vader, ga wat op zij, dat mijn soldaten plaats hebben om hun marsch te beginnen.

— Welke soldaten, Willem ?

— Zijt ge dan blind, vader ? Uit den weg ! Vlug !

Hij sloeg met zijn zwaard op een eik. De boom ging open en het een regiment voetvolk na het ander trad te voorschijn, tien, twintig regimenten. En daarop tien regimenten ruitery, gevolgd door ontelbare batterijen.

Een der grootste veldslagen van de geschiedenis nam aanvang. Het werd een ontzettende slachting ! Willem liet al zijn soldaten ineens oprukken en wierp ze allen ineens op den overweldiger.

Hij scheen voor generaal in de wieg gelegd en beval met een stem die klonk als een klok.

De vijand ging op de vlucht, maar dat lag niet in de plannen van den jongen bevelhebber. Hij sloeg met zijn zwaard opnieuw op den eik en nieuwe regimenten rukten aan, die den vijand omsloten en allen, die nog overbleven, gevangen namen.

Zoo werd het vaderland gered !

Het was een harde les voor den machtigen vijand, die dacht een klein landeke, dat altijd in vrede had geleefd en nooit twist zocht, ongerechtigd te mogen inpalmen en zijn schoonste kinderen aan den degen te rijgen !

De koning was zoo blij dat hij Sterken Willem, ten aanschouwe van het jubelende volk en leger, aan het harte sloot. Het was overal feest.

De bruiloft werd nu spoedig met grooten luister gevierd. Nooit zag men schooner paar.

Onze vriend leefde lang en zeer gelukkig. Toen de oude koning stierf, werd hij tot zijn opvolger benoemd en honderden jaren later spraken de menschen, in het gelukkige land, nog steeds van Koning Willem, die niet alleen goed en rechtvaardig, maar ook boven iedereen sterk was.

